

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce: R. S., státní příslušnost X
v ČR bytem X
zastoupen JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem
sídlem Na Roudné 18, 301 00 Plzeň

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 9. 2023, č. j. MV-121628-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra ČR (dále jen „správní orgán prvního stupně“) usnesením ze dne 29. 5. 2023, č. j. OAM-2608-18/DP-2023 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), zastavilo podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, neboť žalobce ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně nedoložil zákonem vyžadované doklady o bezdlužnosti. Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 9. 2023, č. j. MV-121628-4/SO-2023 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) prvoinstanční rozhodnutí potvrdila a odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítla.

II.

Žaloba

2. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
3. Žalobce uvedl, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila § 2 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, že je napadené rozhodnutí nezákonné, nepřiměřené, nesprávné a nepřezkoumatelné.
4. Žalobce svou žalobu konkrétně odůvodnil tím, že nebyl při podání žádosti správním orgánem dostatečně poučen, kdy poučení proběhlo pouze formálně s předáním výzvy. Podle žalobce nedostal správní orgán své povinnosti dle § 4 správního řádu, protože mu nevyšel maximálně vstříc a nepoučil ho takovým způsobem, aby žalobce nebyl poškozen v důsledku neznalosti svých procesních práv. Žalobce tak nepochopil, jaké doklady přesně má doložit, jelikož dle lhůty se domníval, že se jedná o jiné doklady, kdy správnímu orgánu je známe, že vydání potvrzení o bezdlužnosti příslušnou okresní správou sociálního zabezpečení trvá 30 dnů. Žalobce dodal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobní body vypořádala v napadeném rozhodnutí jako odvolací námitky. Žalovaná poukázala na to, že žalobce požadovaný doklad o bezdlužnosti ROS M BUS s. r. o. (dále jen „*firma*“) od Okresní správy sociálního zabezpečení Domažlice doložil až k odvolání, proto k němu žalovaná vzhledem k § 82 odst. 4 správního řádu nemohla přihlížet. Posouzení přiměřenosti rozhodnutí podle žalované nebylo zapotřebí, protože řízení nebylo skončeno meritorním rozhodnutím.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

7. Vzhledem k tomu, že žalobce ve lhůtě mu k tomu soudem poskytnuté výzvou ze dne 27. 9. 2023, č. j. 62 A 3/2023-4, nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaná s tímto postupem vyslovila výslovný souhlas v podání ze dne 11. 10. 2023, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
8. Soud konstatuje, že zastoupení žalobce obecným zmocněncem Mgr. M. L. zaniklo v souladu s § 64 s. ř. s. ve spojení s § 28 odst. 3 o. s. ř. dne 23. 2. 2024, kdy byla soudu doručena procesní plná moc udělená žalobcem advokátovi JUDr. Zdeňku Vlčkovi.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Žaloba je nedůvodná.
11. Nároky na obsahové vymezení žalobních bodů se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku z 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/1996 Sb. NSS, kde popsal, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem *konkrétní* je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých *obvyklých* nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Konečně k tomu rozšířený senát uvedl, že „žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022-64, bod 18). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dále platí, že není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 261/2011 Sb. NSS, bod 32, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Afs 337/2019-42, bod 25).
12. Kvalita a jasnost žalobních námitek do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane: Žalobní námitka, kterou žalobce nedoprovodil žádnou konkrétní argumentací, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila § 2 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, byla zcela obecná. Soud se stejnou mírou obecnosti konstatuje, že neshledal žádné porušení uvedených zákonných ustanovení postupem správních orgánů ve věci žalobce.
13. Ke stejné tak nezdůvodněné žalobní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud uvádí, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, protože je z něj

zřejmé, jak a proč žalovaná rozhodla tak, jak rozhodla, jak posoudila zjištěné právně významné skutečnosti a proč měla vznesené odvolací námitky za nedůvodné. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvažil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018-38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Žádné vady napadeného rozhodnutí, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost, soud nenalezl.

14. Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 písm. e) a § 178e odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je povinen cizinec k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení, které nesmí být ke dni podání žádosti starší 30 dnů, o tom, že obchodní korporace, jejíž členem statutárního orgánu je cizinec, nemá evidován nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále (dále jen „doklad o bezdlužnosti“).

15. § 45 odst. 2 správního řádu stanoví, že nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě.
16. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
17. Z popsání právní úpravy vyplývá, že nepřiložil-li cizinec k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doklad o bezdlužnosti, vyzve ho správní orgán k jeho doplnění a poučí ho o následcích nevyhovění výzvě. Uplyne-li marně lhůta stanovená ve výzvě k doplnění dokladu o bezdlužnosti, správní orgán musí řízení o žádosti zastavit.
18. Mezi účastníky nebylo sporu o průběhu správního řízení o žádosti žalobce tak, jak jej žalovaná popsala v odůvodnění napadeného rozhodnutí a jak ostatně vyplývá i ze správního spisu.
19. Dne 26. 1. 2023 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ, které mu bylo uděleno na dobu od 9. 4. 2021 do 8. 4. 2023. Žalobce k žádosti nedoložil veškeré zákonem požadované náležitosti, a byl proto při podání žádosti správním orgánem prvního stupně vyzván výzvou ze dne 26. 1. 2023, č. j. OAM-02608-3/DP-2023 (dále jen „*první výzva*“), aby chybějící doklady předložil do 6. 2. 2023. Žalobce v reakci na první výzvu předložil správnímu orgánu prvního stupně určité doklady. Následně byl žalobce správním orgánem prvního stupně výzvou ze dne 20. 2. 2023, č. j. OAM-2608-12/DP-2023 (dále jen „*druhá výzva*“), vyzván, aby do 10. 5. 2023 předložil mj. doklad prokazující bezdlužnost firmy od příslušné okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny. V druhé výzvě byl žalobce poučen o tom, že nedoloží-li ve stanovené lhůtě označené doklady, bude řízení o jeho žádosti zastaveno. Do dne 29. 5. 2023, kdy bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, žalobce doklady, k nimž byl vyzván druhou výzvou, nedoložil. Důvod prvoinstančního rozhodnutí spočíval v tom, že žalobce přes druhou výzvu nedoložil potvrzení o bezdlužnosti firmy od příslušné okresní správy sociálního zabezpečení a příslušné zdravotní pojišťovny (viz str. 3 prvoinstančního rozhodnutí).
20. Žalovaná korigovala závěr správního orgánu prvního stupně v tom směru, že důvodem zastavení řízení je výlučně nedoložení dokladu o bezdlužnosti firmy u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, a nikoli nedoložení dokladu o bezdlužnosti firmy u příslušné zdravotní pojišťovny (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Žalovaná poukázala na to, že žalobce nepožádal o prodloužení lhůty k doplnění požadovaných dokladů, že mu byla správním orgánem druhou výzvou poskytnuta lhůta v délce 72 dnů a že žalobce v předešlém řízení o své úspěšné žádosti doklad o bezdlužnosti firmy u okresní správy sociálního zabezpečení doložil a tudíž si byl tehdy své povinnosti vědom (viz str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí). K potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Domažlice ze dne 7. 6. 2023 o bezdlužnosti firmy, které žalobce přiložil k odvolání, žalovaná podle § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédla. Vzhledem k tomu, že řízení bylo zastaveno z důvodu neodstranění vad žádosti, nebyl dán prostor pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Žalovaná dodala, že žalobce má možnost setrvat na území České republiky na

základě víza za účelem strpění pobytu, příp. v režimu dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny (viz str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí).

21. Soud konstatuje, že z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS) a že správní soudy neprovádí dokazování správním spisem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
22. Soud dále konstatuje, že žalobce v žalobě nespороval (a soud proto z těchto skutečností vycházel), že žalobce byl povinen k žádosti přiložit aktuální doklad o bezdlužnosti firmy od okresní správy sociálního zabezpečení, byl správním orgánem prvního stupně k předložení tohoto dokladu vyzván druhou výzvou, byla mu k tomu poskytnuta lhůta 72 dnů a byl poučen o následcích nesplnění výzvy, dále že žalobce doklad o bezdlužnosti před vydáním prvoinstančního rozhodnutí nepředložil, že žalobce nepožádal o prodloužení lhůty k doplnění dokladu o bezdlužnosti, že vzhledem ke koncentraci řízení žalovaná neměla přihlížet k dokladu o bezdlužnosti předloženém v odvolacím řízení, že vzhledem k procesnímu skončení věci nebylo na místě posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí a že má žalobce možnost setrvat na území České republiky na základě víza za účelem strpění pobytu, příp. v režimu dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny.
23. Žalobce namítl, že nebyl *při podání žádosti* správním orgánem dostatečně poučen, kdy poučení proběhlo pouze formálně s předáním výzvy a správní orgán nevyšel žalobci maximálně vstříc. Žalobce měl evidentně na mysli *první výzvu*, neboť v žalobě popsal její obsah. Tato žalobní námitka měla důvod napadeného rozhodnutí, který se dokladů, k nimž směřovala první výzva, vůbec netýkal. Případně existující vady první výzvy tudíž nemohly ovlivnit správnost závěru žalovaného o včasném nesplnění druhé výzvy. Námitka nemohla být opodstatněná již jen z tohoto důvodu a nemělo smysl se jí dále zabývat.
24. Pokud žalobce namítl, že měl být poučen o nedostatku svého podání tak, aby nebyl poškozen v důsledku neznalosti svých procesních práv, šlo o námitku obecnou, která nijak konkrétně nereagovala na obsah rozhodující *druhé výzvy*, která jasně vymezila vadu žádosti (nepředložení dokladu o bezdlužnosti) a poučila žalobce, jak a do kdy lze nedostatek napravit.
25. Žalobce v žalobě dále uvedl, že nepochopil, *jaké doklady přesně má doložit, jelikož dle lhůty se domníval, že se jedná o jiné doklady*, protože vydání potvrzení o bezdlužnosti příslušnou okresní správou sociálního zabezpečení trvá 30 dnů. Žalobní námitku hodnotí soud jako nesrozumitelnou: Doklady, které byly předmětem první výzvy, nebyly důvodem napadeného rozhodnutí. Žalobce byl druhou výzvou vyzván k doložení dokladu o bezdlužnosti firmy od okresní správy sociálního zabezpečení, to souhlasí. Ale ve druhé výzvě mu byla poskytnuta lhůta 72 dnů, nikoli 10 dnů. A navíc – žalobce nevysvětlil, proč údajně nepochopil, jaký doklad má předložit, když jednak, jak uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, obdobný doklad již jednou předkládal, jednak obdobný doklad týkající se jeho osoby v prvoinstančním řízení předložil a jednak vyžádaný doklad předložil v odvolacím řízení. Žalobce ani nepožádal o prodloužení lhůty, ani netvrdil, že o vydání dokladu o bezdlužnosti včas příslušný úřad požádal. Námitka tedy nemůže být důvodná.

26. Žalobce konečně namítl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého a rodinného života žalobce. Námitka nebyla důvodná.
27. Následky neodstranění vad žádosti, tedy zastavení řízení, vyplývají z § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Jde tedy o postup zákonný, kde není prostor pro správní uvážení rozhodujícího orgánu, který při neodstranění vad žádosti musí řízení zastavit. V případě řízení o žádosti týkající se pobytu cizinců musí cizinec předložit zákonem stanovené doklady s ohledem na zásadu koncentrace řízení již v řízení před prvostupňovým orgánem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2022, č. j. 3 Azs 211/2022-37, body 15 a 17).
28. Podle ustálené judikatury NSS v případě zastavení řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není věcně rozhodováno. Uvedenou zásadu lze prolomit jen v případě posouzení přiměřenosti zásahu s ohledem na nejlepší zájem dítěte (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2023, č. j. 3 Azs 248/2022-36, bod 19). Výjimka z uvedeného pravidla však musí být taková, že na nepřiměřenost rozhodnutí ukazují na první pohled zjevné okolnosti případu nebo takovou nepřiměřenost cizinec v řízení tvrdí a prokazuje. Neplatí tedy, že by byl správní orgán povinen zabývat se vždy přiměřeností dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života žadatele v souvislosti s nejlepším zájmem dítěte (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41, bod 13).
29. Výše uvedená judikатурní východiska soud aplikoval na posuzovanou věc a dospěl k následujícím závěrům.
30. Správní orgán prvního stupně nemusel posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, protože rozhodl o zastavení řízení a nerozhodl ve věci meritorně. Žalobce netvrdil, že by rozhodnutí mohlo zasahovat nejlepší zájem dětí žalobce. Ve své žádosti totiž žalobce uvedl, že má tři nezletilé děti, které spolu s manželkou bydlí na Ukrajině. Z obsahu spisu (evidence cizinců) bylo sice zřejmé, že žalobcova rodina žije na území ČR v režimu dočasné ochrany, ale ze závěru správního orgánu v prvoinstančním rozhodnutí, že žalobce má možnost řešit pobyt dlouhodobým vízem za účelem strpění pobytu, implicitně vyplývalo, že tím měl být nepřiměřený dopad rozhodnutí vyloučen.
31. Žalobce ve svém odvolání nijak nereagoval na závěr správního orgánu prvního stupně, že má žalobce možnost řešit pobyt dlouhodobým vízem za účelem strpění pobytu, a jen namítl, že žije v ČR společně s manželkou a dětmi, že si na území vytvořil nespecifikované obchodní a soukromé vztahy a dovolával se svého mezinárodně zakotveného práva na to, aby stát nezasahoval do jeho soukromého a rodinného života.
32. Žalovaná na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí uvedla, že správní orgán prvního stupně nepochybil, když neposuzoval přiměřenost dopadů prvoinstančního rozhodnutí, jelikož řízení zastavil z důvodu neodstranění vad žádosti. Žalovaná poukázala na to, že žalobce má možnost setrvat na území České republiky na základě víza za účelem strpění pobytu, příp. v režimu dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny. Takové vypořádání žalobcovy odvolací námitky soud považuje za dostatečné.
33. V posuzované věci bylo řízení o žádosti žalobce skončeno procesně zastavením řízení, což nevyžadovalo posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného

života. Nebylo důvodu toto pravidlo s ohledem na nejlepší zájem dětí žalobců prolamovat, protože, jak správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích uvedly a žalobce to nespороval ani v odvolání ani v žalobě, žalobci se nabízejí jiné možnosti řešení jeho pobytu na území s dětmi. Žalobce v žalobě nespороval, že tyto jiné pobytové možnosti má, a nejlepšího zájmu svých dětí se v žalobě ani nedovolával, natožpak aby ho nějak konkretizoval. Žalobce ve správním řízení neuvedl ani nedoložil žádné skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti a dopadu rozhodnutí na své děti. V daném případě proto nebyl dán prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Správní orgány správně trvaly na dodržení zásady koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu a měly efektivitu správního řízení chráněnou tímto pravidlem správního řádu za významnější než žalobcem nijak nekonkretizovaný nejlepší zájem dětí v situaci, kdy žalobce měl možnost pobývat se svými dětmi na území na základě jiných pobytových oprávnění.

34. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

35. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšné žalované, které však v řízení nevznikly náklady nad rámec její úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení vzdala v podání ze dne 11. 10. 2023. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 9. dubna 2024

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.